

Pols i soroll

Elena Castillo

Maria Fabuel

Javier Gil

Paula López

Marco Morales

Enric Pellicer

José Fco. Requena

Ismael Sempere

Mireya Soler

Rosa Soriano

Marta Suñer

Uetra
nova

bromera

Pense que ha arribat l'hora del teu cant a València.
Temies el moment...

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Desperte, el sol et desfà als meus ulls. Allà, allà dalt, damunt meu; més bé ombra que figura, borrosa imatge que m'imagine, o trobe d'imaginar. No sé massa bé què eres, ni què som, ni on sóc. Puc dibuixar-te els ulls amb la mirada. Desconec aquest temps que m'atabala, que m'aclapara, que m'acompanya. A la llunyania veig volar núvols blancs vora la mar, t'escolte dir que són llençols, jo pense que són veles de vaixells, tu hi dius que són els llençols dels vaixells del somnis. Potser serà això, que hi somie i somio. Però qui ets? El teu nom resulta una endevinalla. He escoltat xiular la teua inicial, s'esborra al camí entre els llavis i les dents, «v». No sé qui ets, vent, vaixell, somni... No ets bes, ni boja; no ets una bogeria. Ets «v», veritat, la teua pronúncia no es besa als llavis. És el fregament d'un mos, l'acaronament de les dents.

De sobte, camines. No sé per què camines, no sé per què camine. Entre restes d'una arena fina, d'ibers i fenicis, de grecs i cartaginesos, de romans. No sé per què

hi roman aquí, sota els teus peus. Llatins, m'han dit que parles una llengua que d'ella deriva.

Ens allunyem de la platja, encara no sé per què et seguisc, un núvol t'espanta i aconseguisc vorè't els cabells que hi juguen, i a prop meu, negres, rodolen al meu costat. Veig les muntanyes, semblen «V» invertides. Semblen «A», potser aquesta serà la darrera lletra, «VA». Va, qui va? No sé, pot ser qui camina, ets tu? Sóc jo qui et segueix? El sol em cega contínuament. No puc vorè't, a penes et distingisc. Per un moment et perd, no sé on ets. Per un moment s'esborra la teua figura i els teus cabells. Negre, de sobte et veig, de nou, una altra vegada com una ombra perduda en un carreró sense llum. Volguera color, volguera apagar aquest maleït sol que em cega i vorè't. Però no et veig.

Hem caigut als camps, entre camins de margallons i lledoners. M'ha semblat sentir l'aigua dels barrancs, i hem caigut al camp. Les aixades es claven entre garroferes i tarongers, entre blat i oliveres, arròs... Una «L» es clava a terra, sembla una «L», una aixada que trenca la terra mentre en beu la sang. Aquesta terra és roja, blanca i negra. Potser en serà la següent lletra, «L». «VAL»

Em sembla que anem massa de pressa, parem? «Val», em contesta. Para i es gira, i mira, què mira? Que pot veure més enllà de la mar que li retorna la mirada. Fuig amagant-se en els pits d'aquesta terra, un relleu que es transforma i ens deixa. Vola, sembla volar, i em faig més

gran, què hi sóc? Sota els seus passos, figura presa del seu cos.

El sol em crema. Damunt d'aquest relleu vola, i veig els camps que hem deixat allà avall. Tres rius grans apareixen mullant-los a sota. No en sé el nom, tampoc m'importa. Més amunt m'han dit que n'hi ha un a qui diuen el Millars; m'és igual, tant em fa. Només vull esbrinar-te, endevinar-te, poder vore't, i mirar-te; la resta m'és igual.

Túria, Xúquer i Segura serpentegen en el seu cos de pedra. Rius blancs, rius de sequera, rius sense aigua, rius de pedra, rius blancs. Caient a la mar, tots tres, com una pinta als cabells de Carmesina. M'agradaria ser ells, i mullar-me de la seua terra, i formar en els seus cossos... És potser una «E»? Ho és, una «E» feta de rius, de tres rius, que s'obri i es perd buscant-se; i busque la següent lletra que t'esbrine i t'endevine.

No sé on sóc, no sé on ets, i una altra vegada et perds. Hem caigut a la ciutat, i ningú no és res. Buida, el cor d'una terra queta que no es bat a les seues gents. Tinc ganes de plorar en vore els carrers nets de sang en aquest cos, en aquest cor. Vull retrobar-te a poc a poc, però el sol cau. He d'esbrinar el teu nom, no puc córrer si no puc vore't en aquest món d'ombres buides. No vull cridar en una ràbia negra que se m'esborra als dits, i sona la ena queta que rebenta als meus llavis ensagnats de voler dir-te i no saber-te. «Vale... no!» Cride en un plor que em soterra; terra, ompli'm els ulls i cega'm el plor, llengua

dóna'm el nom: «Vale... no! Valen... oh!». T'he dit sense voler, següent lletra prohibida.

Et torne a vore, el sol et crema a poc a poc, qui ets? Qui sóc? Sota aquest sol tendre em sembla ser encara més petit sota tu. Qui ets? Qui sóc? De sobte, meneges un peu en aquesta ciutat buida, i jo apegat al teu peu, a les teues passes, em veig moure'm. Corres, pressa de la foscor, encara no puc vore't, amor. Cor *valent* és aquesta ciutat, i prop de la mar, i tan lluny de la mar tornem a restar. Dibueixes en l'arena els poemes que l'endemà el vent esborrarà, i les ones et reclamen per voler que sigues seua. Però no, no has de ser, meua i ben meua només, lluny d'aquesta costera en forma de «C». Una «C» que m'encoratja i m'apropa a la teua figura desfeta en la foscor, ara més ombra que mai. Queta, resta, gira i em mira, i riu... «VALENC»

M'ofegues, perduda, als carrers estrets d'àrabs, cristians i jueus de la teua ciutat, de qui ets cos i cor. Buida, jugant en ombres, i en el silenci esquerp de la caiguda tendra del sol als nostres ulls. Els faristols comencen a enlluernar-te, les fonts suen fredes, aigua dolça del teu cos. Qui ets? Qui sóc?

El teu cos de dona és l'esbós del cec, l'esborrament a la mà de l'escriptor; i corres, i rius, i plores... a aquesta ciutat de parlar mort. M'agrada sentir-te amagada en un racó, jugant amb les riallades dels nadons, i ara et veig córrer en un altre cantó; jugues, i jo, ombra de les teues passes sóc.

Fugint de la crida dels pescaters a la llotja, de la gent al mercat, dels trens a l'Estació del Nord, de les processons de morts als carrers... Tu corres, fugint de tu mateixa, i jo sense saber per què, com adevpte a la religió del teu nom secret, del teu cos que se'm desfà en la foscor, córrec en el sol que cau més avall encara que el reflex dels cristalls dels edificis més alts. Corres i correm, fugim del refugi de la catedral, i ens segueix aquest exèrcit de paraules sordes. Sembles espantada, espantada, potser només, d'aquells que t'habiten; que t'habiten però no t'estimen.

Agafes un carrer sota un cel d'un blau fosc, que hi ha, que no hi ha, nodrit pel color groc de la llum dels faristols. Comencen a tremolar avorrides les estreles la seua eixida, i em sent cansat, mig mort. Mig mort en aquest laberint de carrerons, en aquests carrers de pedres brillants de tantes passes, passes darrere de tu. Mig mort, qui sóc?

Sent allà on hi ha i on no hi ha com et desfàs pujant les escales de nits de colom, d'oronella, de teuladí i de corbs; les escales de Serrans. Sent cantar avall les llençües mortes que no saben dir el teu nom, i nosaltres que correm, fugint de la teua ciutat, del teu nom, i d'aquells que no et saben dir. I a dalt, allà on els núvols graten les teues parpelles, respires. Mirant-te, al mirall de la caiguda del sol, de la tarda que s'adorm, tot allò que hi ha i que no hi ha hi veus; hi veig jo. Tot allò que *hi ha*... «I», «A». «VALÈNCIA», t'hi veig.

El sol quasi se soterra, i un últim fil de llum s'escapa, i és aleshores quan t'hi veig. És ara, només ara, només en aquests últims segons que trontollen en la vora fosca de cada pedra, en cada ombra que es confon en la foscor, quan et veig. Quan veig la teua figura de dona, els teus ulls tendres plens de paisatges que vull conèixer, els teus cabells negres que tants escriptors no han pogut descriure, ni tan sols jo, els teus llavis que parlen una llengua que m'encisa i m'enamora. El teu alé de vesprades d'aire calent, la teua pell plena de xafogor, el teu somriure... No puc descriure el teu somriure. Estic tot un dia buscant-lo, un dia seguint-te sota els teus passos, i no puc descriure'l, i semblen anys darrere teu, i semblen temps, i cultures, i vents, i lletres, i estreles, i mars, i oceans i rius i camps i muntanyes, i... tot allò que hi ha, per saber qui ets, València? Qui sóc?

Ara sé qui sóc. Ara mig mort, me n'adone. Ara, en el moment exacte en el qual el sol no em reflecteix, i li queda un sol raig per a enlluernar-me, puc vorè't, i sé qui sóc. Ara, darrere de tot aquest temps, me n'adone, que sóc l'ombra sota les teues passes. Una ombra que va nèixer, que va despertar, amb el sol que ara s'apaga. Una ombra del teu cos.

I ara, que la lluna surt i el sol s'amaga, no vull oblidar-te. No vull oblidar-te, esborrar-te i retrobar-te a cada instant de la meua memòria. Vull ser allò que era, i continuar darrere les teues passes, sota les teues passes,

caminant-te, València. Vull ser l'ombra sota els teus passos, esborrar-me en les petjades del teu temps; i, a poc a poc, molt a poc a poc, morir-me en vore sortir la lluna. I això faré també demà en eixir el sol, i a l'altre, i a l'altre... Això faré dia a dia mentre la teua figura existisca, descobriré el nom que tu m'amagues de la nit al matí i del matí a la nit, per vore't en aquests pocs segons que ja s'acaben.

El sol ja s'ha amagat, i em trobe tan a prop teu que et faig un petó a la galta i et dic:

—Fins demà.

Quan desaparec per tornar a nàixer, sota els teus passos, València.

Sota els teus passos.... i després de la nit.

Desperte, el sol et desfà als meus ulls. Allà, allà dalt, damunt meu; més bé ombra que figura borrosa imatge que m'imagino, o trobe d'imaginar. No sé massa bé què eres, ni què som, ni on sóc...